

สวรงค์ พระโสดาบัน

หลวงปู่เปลี่ยน ปัญญาปทีโป

เป็นพระโสดาบันบุคคลขั้นตัดสินก็คือสังโยชน์ ๓ เป็นขั้น
ตัดสิน รับรองด้วยตนเองของบุคคลนั้น อาตมาก็ไม่ได้เป็นพระ
โสดาบันบุคคล ก็จะเล่าตามระดับของพระโสดาบัน **สักกายะ**
ทิสฺส รู้ไตรลักษณ์ ร่างกายนี้ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็นอนัตตา
วิจิกิจฉา ความลังเลสงสัยในบุญในบาปไม่มี เชื่อกรรมอย่าง
มั่นคง ไม่มีความสงสัยในคำสอนของพระพุทธเจ้าว่าท่านชี้ว่า
บาปก็ต้องบาป บุญก็ต้องบุญ บัดนี้ไม่ลุ่มคล้ำคือลของตน **สีลพต**
ปรามาส ว่าตัวเองมีศีลมั้ยในปัจจุบัน ไม่ต้องคิด มันมีอยู่ใน
อัตโนมติจึงจะรู้จักว่าตนเองเป็นผู้มั่นคง

บัดนี้สิ่งที่จะรับรองจริงๆคือมี**หิริโอตตปปะ** ความละอาย
ต่อบาป สะดุ้งกลัวต่อบาปที่จะติดตาม นี่เป็นพื้นฐานมูลของ
หลักผู้ที่บรรลุนิพพาน เขาจึงทำบาปไม่ลงพระโสดาบันบุคคล เค้า
จึงเอาชีวิตแลก ทำแต่บุญ เรียกว่าบาปไม่มีในที่ลับที่แจ้งหละ
พวกนี้ จะทำอยู่ในห้องแม้ไม่มีใครเห็น ก็บาป เค้ารู้กัน ทำให้คน

เห็นข้างนอกก็บาป ทำบุญให้คนเห็นก็ได้บุญ ทำอยู่ในห้องไหว้
พระสวดมนต์ นั่งภาวนาก็ได้บุญ ใครเห็นไม่เห็นก็ช่าง นี่แหละ
บาปไม่มีในที่ลับที่แจ้ง จึงมีหิริโอตตัปปะเป็นเจ้าเรือนของจิตใจ

สมัยครั้งก่อนนะ ผู้หญิงเค้าบรรลุมะณะ ผู้ชายบรรลุมะณะทาง
พุทธกาล พระโสดาบันบุคคล แต่พระโสดาบันบุคคลมัน ๓ เกรด
มันแปลกอยู่ที่ ๓ เกรด **เอกพิชิ** เกรดหนึ่ง เป็นภาษาสมัยใหม่
เค้าเรียกเกรด (หัวเราะ) **โกลังโกละ** อีกเกรดหนึ่ง **สัตตักขัต**
ตุงปรมะ อีกเกรดหนึ่ง น่าจะได้เกรดเดียวเนอะโยม อันนี้มันได้
๓ เกรด เพราะอะไร ก็เพราะภูมิสติปัญญาต่างกัน ถ้า
เปรียบเทียบทางโลกก็เหมือนกับเรียนจบชั้นเดียวกันนี่แหละ แต่
คนหนึ่งมันสอบได้ที่หนึ่ง คนหนึ่งมันสอบได้ที่สิบแปด แต่มันก็
สอบได้อยู่ มันคาบเส้น เกือบจะตกแล้วแต่มันก็ได้อยู่ชั้นหนึ่ง อัน
นี้ความฉลาดมันจะต่างกันไฉนัย หมอก็เหมือนกันนะ
นายแพทย์นี่ จบด้วยกัน เปิดคลินิกนี้คนเต็มคลินิกหมอหนึ่ง อีก
หมอหนึ่งไม่ค่อยมี ก็เพราะเทคนิคการรักษาโรค ผู้ฉลาดนั้น
ต่างกันนั่นเอง อันนั้นแหละ ภูมิเป็นอย่างนั้น

พระโสดาบันบุคคล เอกพิชีนี้ถ้ามาเกิดอีกชาติหนึ่งข้างหน้า
นี้ ก็แล้วหละได้สำเร็จมรรคผล คือเป็นพระอรหันต์ โกลังโกละ
เป็นห้าชาติหกชาติมาเกิดอีก สัตตักขัตตุงปรมะ เจ็ดชาติ นับแต่
ชาตินี้ไปเกิดอีก ๗ ชาติจึงจะพ้นทุกข์สำเร็จเป็นพระอรหันต์ อันนี้
คนจะสงสัยนะ อาตมาพูดให้ฟังอีก ทำไมจึงเป็นถึง ๕ ชาติ
น่าจะได้เป็นขึ้นเร็วๆ มีสี่ชั้น แล้วมันยังเหลืออยู่ ๓ สมมุติว่าเป็น
พระโสดาบันบุคคลแล้วนี้ สมมุติว่าห้าชาติหรือหกชาติ พอมา
เกิดชาติใหม่ ตั้งใจบำเพ็ญ พอบำเพ็ญก็บรรลุพระโสดาบัน
บุคคลแล้ว บำเพ็ญต่อก็เลยได้สกิทาคามีบุคคล เอาหละชาตินี้
พอแล้ว มันพอแล้วนี้ เข้าไปนั่งภาวนาในวัดพอแล้วแหละ ฉะนั้น
ใจสบายแล้ว ได้แค่นั้นนะ บำเพ็ญแค่นี้พอแล้ว ก็ไปลองล่องไป
ในสกิทาคามี ตามไปอีก ตามไปอีกมาชาติหลังก็มาบำเพ็ญอีก
ก็ก้าวขึ้นไปถึงที่เก่า เอ้ มันสบายอยู่น่า อยู่นี้ก็สบาย ก็เลยเล่น
อยู่นั่นแหละ เหมือนคนเดินทางไปเที่ยวอยู่ต่างจังหวัดนี้นะ ไปเล่น
อยู่จังหวัดกลางทางมันยังไม่ถึงเพราะมันสนุกอยู่ เลยบำเพ็ญไป
แค่นั้น มันเฒ่ามันแก่มันตายไปเสีย ก็มาเกิดใหม่อีก ตั้งใจ

บำเพ็ญอีก บำเพ็ญอีกไปถึงโน่น ถึงอนาคามี โห่ ก็ยิ่งไกลหละ
บ่นี้ ยุ่งอยู่นานหละบัดนี้ ล่องลอยว่าตนเองถึงนิพพานแล้ว
เข้าฌาณ ถ้าเกิดเข้าฌาณโลกีย์ มันเสื่อมรีบเนี่ย มันถึงแล้วแต่
เข้าได้นานเหมือนกัน แต่มันออกมาแล้วมันเสื่อม ไม่ใช่โลกุตระ
ฌาณ ไปเล่นอยู่นี้แหละ

เหมือนพระนั่งทุกวันนี้แหละ บางองค์นั่งได้ ๒ วัน ๓ วัน ๔
วันนี้ นั่งสบายเข้าอยู่ในฌาณสบาย ก็เลยไปค้างอยู่ในนั้น อยู่
พรหมโลก ไม่ถึงสุทธาวาส เป็นพรหมชั้นต่ำ เป็นเทพชั้นสูงที่มา
เกิดอยู่นี้ มันยังไม่ถึงพระอนาคามีที่ชั้นสูงนะ ก็เลยไปนั่นอยู่
นั่นนะ พอไปเล่นในนั้นหลายชาติก็มาอีกแล้ว ไปทำชาติอื่นก็ได้
นิดๆหน่อยๆ เห็นมัยเค้าสอบทุกวัน สอบปริญญาเค้า ได้
อนุปริญญา ได้ปริญญาตรี หยุดเท่านั้นแหละ เฒ่าก่อน ชาติ
หน้าทำวิทยานิพนธ์ยังไม่จบปริญญาโท ได้ทุนไปชักหน่อยแล้ว
ชาติหน้ามาต่อ เผยขึ้นไป แต่ปริญญาโทก็ทำวิทยานิพนธ์นะ
ทำปริญญาเอกไม่ได้กับเขา ชาตินี้มันเฒ่าตายไปมาเกิดอีก ทำ
ต่อ กว่าที่จะจบเลยงมอยู่นั่นแหละ บางคนอยากหยุดแล้ว ทำไป

สามปี สี่ปี ไฉยไม่ไหวแล้ว นี่มันก็หยุดเสีย จนเป็นแม่เฒ่าพ่อ
เฒ่ามันก็หยุดเอง บัดนี้ถึงที่สุดมัน มาบำเพ็ญต่อชาติสุดท้ายก็
ไปถึงชาติที่ สมมุติที่เจ็ด มันยังเหลือน้อยแต่มีทุน ก็เลยทำ
ปริญญาให้จบ

พอพระพุทธเจ้าเทศน์ทีหนึ่ง เห็นม้าย พระปัญจวัคคีย์นั้น
แหละ ชาติสุดท้ายของท่าน ก็เล่นมาไม่รู้กี่ชาติ พอเทศน์**อนัตต**
ลักษณะสูตรจบเท่านั้นแหละ ไม่ถึง ๓๐ นาทีอะไร พระพุทธเจ้า
คงจะเร็วกว่าเราสวดทุกวันนี้ เพราะท่านเป็นคนอินเดีย เทศน์เร็ว
ฟังเกือบจะไม่ทัน คงจะไม่ถึง ๓๐ นาทีแน่เทศน์ พอจบปั๊บ ได้
เป็นพระอรหันต์พร้อมกันทั้ง ๕ องค์เลย เพราะท่านยังมีนิวาสเดียว
มันก็กล้วยมันสุกแล้ว เปลือกมันเหลืองแล้ว เข้าใจปะ พอแกะ
เปลือกออกเนื้อให้กินหวานฉ่ำ นี่! ท่านไปแกะเปลือกมัน แกะ
เปลือกกล้วย ก็คือไปเทศน์ **รูปัง อนัตตา** รูปไม่ใช่ตน **รูปัง ทุก**
ขัง รูปัง อนิจจัง **รูปัง ทุกขัง รูปัง อนัตตา** แล้วก็ท่านถาม **รูป**
ปัง อนิจจัง วา อนิจจัง วาติ รูปเที่ยงหรือไม่เที่ยง พวกเธอว่า
ไฉ **อนิจจัง** **ภันเต** พระเจ้าค่ะ ตอบทันทีด้วยปัญญาของท่าน ใจ

จริงพระพุทธเจ้าตอบเอง พระพุทธเจ้าตอบให้ฟังเอง แล้วสิ่งใด
ไม่เที่ยง เป็นทุกข์หรือเป็นสุขเล่า พุทธภาษาไทย **ทุกข์ ภัย**
เป็นทุกข์พะเจ้าคะ ก็สิ่งใดไม่เที่ยงเป็นทุกข์มีความแปรปรวน ไป
เป็นธรรมดา ควรหรือพวกเธอที่ตามเห็นสิ่งเหล่านั้นว่าตัวของเรา
เรานั้นคือนั่น นั่นเป็นตนของเรา **ใน ภัย ภัย** หาอย่างนั้น
ไม่พะเจ้าคะ ไม่ใช่ๆ ท่านตอบทันทีเลย

เราหนึ่งมกัณไม่รู้ก็ปียังตอบไม่ได้อยู่ มันก็ไม่เลยบรรลุ เข้าใจบ
เพราะปัญญาของเรามันไม่รู้ ตนของฉันทะและ ตนของฉันทะ
แหละ อยู่ที่นี่แหละ อยู่ที่นี่ ตาบอดคลำข้างอยู่ นั่นมันเป็นงั้น อัน
นั้นท่านไม่คลำเฉยๆนะ ท่านคลำด้วยปัญญา พอจบปั๊บ **รูปัส**
มิงปิ นิพพินทะติ โอ้ย เปื่อหน่ายมันจริงๆ มาเกิดเป็นรูป เว
ทะนายนะปิ นิพพินทะติ เปื่อหน่ายจริงๆทั้งทุกข์ทั้งสุขนี้ ทำให้
วุ่นวายจริงๆ **สัญญาะปิ นิพพินทะติ** จำแล้วมันก็หลงก็ลืมอยู่
แล้ว แล้วก็เปื่อมัน **สังขาระปิ นิพพินทะติ** ย่อมเปื่อหน่ายใน
สังขารทั้งหลาย เกิดขึ้นมาแล้ว แหม มันเป็นอยู่เนี่ยปรุแง
วิญญาณัสมิงปิ นิพพินทะติ ย่อมเปื่อหน่ายในวิญญาณ ตานี้

มัน วิญญาณตานี้เห็นรูปทั้งรักทั้งชัง น่าเบื่อหน่าย นี่ธรรมของท่าน อาตมาพูดให้ฟังเฉยๆ นี่ของท่าน เบื่อหน่าย คลายความกำหนด สิ้นความยินดี หมดรักหมดชัง ท่านหมดเกลียด ท่านก็เลยหมดความยึดมั่นถือมั่นเป็นอุปาทาน ไม่มีอยู่ในใจ ให้ขาดลอย หรือเรียกว่า จิตรู้เข้าถึงธรรม เลยวางได้สบาย พอเจ็บขึ้นมา คงจะไม่เจ็บชาแล้ว เพราะใจมันไม่เจ็บของท่าน นี่มันเป็นยังี้ แต่เรามันไม่เป็นอย่างนั้น ค่อยๆทำไป พอฟังออกม้าย

ชีวิตของเราก็พอรู้กันนะ ชีวิตของเทพนี้เสวยความสุขที่กรรมเค้าสร้างเอาไว้ อยู่ไม่เฒ่าไม่แก่ ไม่เจ็บไม่ป่วย เป็นโอปาติกะเกิดผูกขึ้นตามบุญตามกรรมของตนเอง ใหญ่เท่ากันหมดเลย ตัวเท่ากัน แล้วก็สวຍเท่าๆกันอีกชะด้วย หมูใครหมู่มัน เป็นภูมิของเหมือนบุคคลรักษาศีล ๕ ก็ภูมิของพวกนั้น ภูมิรักษาศีล ๘ ก็ภูมิของใครของมัน ก็เสวยบุญของตนเอง เรียกว่าบุญทิพย์ เทพเจ้าถ้าอยากไปทางไหน สมมุติว่าเราอยู่ที่นี่แหละ แต่เราอยากไปอยากไปโน้น ประเทศอื่นที่อื่นในโลก สิ่งที่เราก่อสร้างไว้ สร้างกุฏิวิหารศาลาอะไร วัตถุทั้งหลายมันก็ไปปรากฏคอยอยู่ ก็ไปถึงนั้น

ก็ไปนั่ง ถ้าอย่างนี้ที่นั่งก็หายแว๊บไปเลย เหมือนเครื่องนุ่งของเรา
นี่เหมือนกัน เราบริจาคทานด้วยสี่อะไรบ้าง ถ้านี้กอยากนุ่งมันก็
เกิดขึ้นเป็นสีนั้น ไม่ได้นุ่งเหมือนอย่างเรา นะ มันเกิดขึ้นมาเอง
เป็นของทิพย์

พวกนี้ไม่มีเวทนา เป็นชั้น ๔ รูป เวทนาไม่มี มีแต่สัญญา
สังขาร ชั้น ๔ และ ชั้น ๑ มีชั้น ๕ และ ชั้น ๔ และ ชั้น ๑
ชั้น ๕ ก็พวกเรานี่แหละ ชั้น ๔ เค้าไม่บ่นว่าเค้าทุกข์เจ็บปวดที่
นั้นนะ เทวดาเค้าไม่มี ชั้น ๑ ก็คืออะไร พรหม ชั้น ๑ เป็นอย่าง
นั้น เทวดาเค้าอยู่ ถ้าใครได้ทำบุญอะไรบ้าง เหมือนถวายน้ำ
ปานะเนี่ย นึกจะกินน้ำปานะ อิ่มอย่างนี้เลย อิ่มขึ้นมาเลย
เพราะเค้าได้ทำบุญไว้แล้ว ถ้าใครไม่ได้ทำ นึกยังงี้ก็ไม่อิ่ม นี่
สวรรค์

ถ้าหากมีปราสาทไปนั่งอยู่ ถ้าบุคคลถวายพระพุทธรูป ก็นั่ง
ดูพระพุทธรูปอยู่เนี่ยแล้วก็เดินไป ถ้าใครสร้างกุฏิ ศาลา มีสระ
น้ำล้อม มีสระ มีดอกบัวหอมล้อม ไครทานดอกไม้ บริจาคทาน
ดอกไม้ไว้มาก สวนไม่รู้กี่ไร่ ล้อมปราสาท มันให้แต่มันดอกใหญ่

อาตมาไม่มีเงินซื้อเครื่องบินจัมโบ้พาไปนะ เหมือนบางอาจารย์
นะ แต่จะสอนให้ปฏิบัติให้ถึงเอาเท่านั้นเอง ถ้าปฏิบัติถึง แล้วมัน
ถึงเห็นเอง ดอกกุหลาบ ดอกขนาดนี้เลย เมืองสวรรค์ ที่เราใช้
ดอกน้อยๆ ไปบูชาอยู่ทุกวัน พุดแล้วก็อยากให้ชักคนไปเที่ยวเอง
ไปดูแล้วคงจะพุดกันง่ายหน่อย อันที่ไม่เห็นจะไปบอกกันอยู่
อย่างนี้แหละ ถ้าไปเห็นแล้วคงจะขยัน บางคนขยันทำบุญ อยาก
มาอยู่อย่างนี้แหละ เอาละนั่น เป็นภวตัณหาหละ (หัวเราะ) แล้ว
ก็ดีไม่เป็นอะไร ตัณหา มันอยากพาไปดี บัดนี้ถ้าชั้นสูงขึ้น มี
ตามลำดับจริงๆ แน่นนอนเลย ชั้นดาวะติงสา ยามะ ดุสิตให้
ต่างกัน นิมมานรตี ปรมิมิตวสวัตตี สวรรค์ ๖ นี้มีต่างกัน
แน่นอน

บัดนี้ผู้ที่ไม่เห็นคงจะค้าน เป็นฝ่ายค้านแน่นอน พระนี้ โยมก็
ค้าน แต่ก่อนนั้นอาตมาก็ค้านเหมือนกันนะ ค้านคำสอน
พระพุทธเจ้าในพระไตรปิฎก ฮื้อ จะมีได้ยังไง **มหาสมัยสูตร**ไป
อ่านดูคำแปล เทพเจ้าทั้งหลายหมื่นโลกจักรวาลมาราบภิภษ
แต่ละสี่ๆ พระอานนท์เปิดโลก พระพุทธเจ้าเปิดโลก มองเห็น

อย่างนี้เลย ตาภิภุขุทั้งหลายเห็นหมดเลย เห็นเทพทั้งหลาย เห็น
หมดเลย ไม่ต้องปิดบัง พระพุทธเจ้าเปิด มองเห็นเลย ก็เลยเป็น
หมู่ใครหมู่มัน เหมือนพวกเรานี้แหละ อันนี้หมู่หนึ่ง หมู่เทวดา
หมู่เค้าไปกินเหล้ากินอยู่เดี๋ยวนี้ หมู่มัน หมู่เล่นไฟมันก็เล่นอยู่
หมู่ของเขา หมู่เที่ยวเค้าก็ไปเที่ยวอยู่ หมู่ตากแดดไม่รู้จักร้อนก็
ไปตีกอล์ฟอยู่ก็ไป เมาลูกกอล์ฟ เป็นเด็กเกิดเมื่อวานนี้ ตีกอล์ฟ
เล่นป๊อกๆแป๊กๆ อันนั้นมันของเขา มันคนละหมู่อัน

นี่! เทวดานี้ชั้นที่บำเรอบำรุงที่สุดจริงๆก็คือชั้นดุสิต เราก็เลย
เอามาตั้งอำเภอดุสิต กรุงเทพฯ เอาเมืองสวรรค์เค้ามาตั้งชื่อ เมือง
นี้เป็นเมืองเกิดของพุทธภูมิ ผู้ใดปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้า ถ้า
เข้ามาเกิดในเมืองนี้แล้ว คนนั้นเข้าเขตแล้ว มีหวังผลที่จะได้
บรรลुเป็นพระพุทธเจ้าในอนาคตกาล แต่ก็ไม่รู้จักก็ล้านโกฏปีถึง
จะได้เป็น อันดับไหนก็ไม่ทราบ เพราะมีคูนั่นมาก เมืองนี้สวย
วิจิตรพิสดาร ประดับประดา ตีประโคนอะไรมีทุกอย่าง เมือง
สวรรค์ เมืองนี้เป็นเมืองของสวยงาม เมืองประดับประดา แต่
เมืองอื่นนั้นไม่เหมือนกัน ไม่ได้ประดับประดาถึงขนาดนั้น

อาตมาไปถามเขา จึงพูดได้ ถ้าไม่เห็นแล้วคงจะเจียบ โยม
ถามมา ไปเห็นต่างๆ ไปถามดู บางทียังไม่ตายเลย ตัวเจ้าของ
เค้าทุกวันนี้ แต่ปราสาทเค้ามีแล้วอยู่ในเมืองสวรรค์ ไปถามแล้ว
พอเค้าสร้างกุฏิวิหารเสร็จ ทางนั้นก็เสร็จเหมือนกันในสวรรค์ แต่
คนยังไม่ตาย ตัวยังอยู่ในเมืองมนุษย์ แต่ทางนั้นเค้าเสร็จ
เรียบร้อยแล้วอยู่ ทำแทนประดับด้วยแก้ว ปลูกต้นไม้เรียบร้อยแล้ว
รองรับแล้วปราสาท แต่บางคนมาคิดอย่างนี้นะ ถ้าทำโบสถ์นี้
บุญไม่ถึง ตายง่าย กลัว พระก็กลัว ถ้าสร้างโบสถ์เสร็จแล้ว หิน
ญาติไปจำพรรษาวัดอื่น กลัวตาย แหม พระยังกลัว โยมจะไม่
กลัวยังงี้ พระยังกลัว ทำไมงั้นนี่ พระ อาตมานี้ จะไม่เชื่อกรรม
ซักหน่อย มีหลายองค์นี่ เป็นเรื่องขององค์ท่าน ไม่ใช่เรื่องของ
อาตมา อาตมาไม่ยอมหนี สร้างแล้วก็อยู่นั่น นั่นแหละเมือง
สวรรค์เป็นอย่างนั้น เค้าเสวยสุขด้วยบุญทิพย์ของเค้า ถ้าหาก
บุญใครน้อยก็อยู่ไม่นาน อยู่ไม่นานแล้วก็จุติลงมาเกิดเมือง
มนุษย์ หาที่เกิด

แล้วเค้าไม่มีชาคศพ คนเมืองสวรรค์ หายแว็บไปเลย หาย
จ้อยไปเลย ไม่เห็น ก็ลงมาเกิดเมืองมนุษย์ แต่มัน ใครอยากอยู่ก็
อยู่ไม่ได้นะ ถ้าหมดบุญนะ ต้องจุติ ร่างกายจะเศร้าหมอง
ลักษณะเห็น สวนดอกไม้มันจะเหี่ยว แนนอนหละ แนนอนจะหมด
บุญแล้ว เค้ารู้กันเองเค้า คนนั้นหมดบุญแล้ว ไปจุติ บัดนี้ถ้าหาก
เราอยากลงมาเกิดก่อนที่ยังไม่หมด จะได้มัย ได้ บุญยังไม่หมด
อยากลงมาสร้างบารมีได้ จุติได้ หาเลือกที่เกิดเหมาะสมกัน
เพราะเมืองมนุษย์นี้เป็นเมืองสร้างคุณงามความดี ไปอยู่สวรรค์
นี้ไม่ได้อะไรหละ อิมम्म กินดอกเบี๋ยอยู่นั้นหละ ไม่มีดอกเบี๋ยช
ด้วยว่าเงินกินจนหมด เรียกว่าเงินอยู่ในกระเป๋ากินจนหมด
ดอกเบี๋ยไม่มี เพราะไม่มีที่สร้างบุญในสวรรค์ เห็นหอปราสาท
ของคนอื่นมันใหญ่กว่าเรา นี่ มันมีกิเลสอยู่นะ อยู่ในเมืองสวรรค์
โอ้ เค้าได้หลังใหญ่กว่าเรา นี่ วุ้ย ลงไปสร้างอีกซะก่อน เอาให้ได้
ใหญ่ เห็นเค้าทองคำเลี่ยมอยู่ ใหญ่กว่าเรา เค้าก็เลยไปเกิด ไม่
อยู่หละ ไปสร้างบุญดีกว่า

พอกลับลงมาแล้ว เอาแล้ว ชวนเข้าวัดบ่เข้าอีกแล้ว มีดตื้อต่^๑
บ่อีกแล้ว เหมือนคนทุกวันนี้ เห็นม้ายเค้ามีเงินมีทอง ชวนเข้าวัดก็
ไม่เข้า พ่อแม่ปู่ย่าตายายบางคนเหมือนกัน ชวนเข้าไม่เข้าเลย มี
เงินเยอะๆก็ไม่เข้า ชวนมาวัด มันหลง ลงมาเมืองมนุษย์มันหลง
อีก มันทำให้เราวนอยู่ตรงนี้แหละ แต่เจตนาทุกคนอยากลงมา
สร้างความคิดเพื่อจะให้พ้นทุกข์ แต่กลับลงมาแล้วมาสร้างทุกข์ให้
เพิ่มขึ้น มันเป็นอย่างนี้ ก็มันจะมีด มันต้องอยู่ในพระโศดาบัน
บุคคลก่อนมันจึงจะไม่หลงมัน แต่จะได้มาอยู่ใต้โศดาบันมัน
ลำบาก สวรรค์ก็ได้ไป แต่มันยังไม่ได้เข้าเขตโลกุตระธรรม สวรรค์
ได้ศีล ๕ มันก็ไป ศีล ๕ บริสุทธิ ไปแล้ว ไปสวรรค์ บัดนี้กลับลง
มา ไม่เอาแล้ว ชวนไปก็มันหมดจากตัวเลขอยู่ในสมุด วิตามิน
เอ็ม (เงิน) มันก็จะหมด นั่นแหละก็ชวนเข้าวัดก็ไม่เข้า ชวนไป
ภาวนาก็ไม่ไป เห็นม้ายบางคน จะได้ฮิต(ตี)กันเลย ลูกชวนมา ฮิต
กับลูกเลยลูกก็มาฟ้องอาตมาหลายคนแล้ว ลูกดีแท้ พ่อแม่ยัง
ฮิตลูกอยู่ ลูกชวนเข้าวัด ท่านอาจารย์ไปชวนก็เอาแล้ว ชวนจน
เหน็ดจนเหนื่อยไม่ได้เลย อาตมาชวนไม่รู้กี่คน คนเฒ่าคนแก่มัน

หลงอย่างนี้ มันก็เลยกลับตกต่ำไปอีกได้ เข้าใจมั๊ยเพราะไม่ถึง
พระโสดาบันบุคคล

ถ้าหากลงมาแล้วมีความตั้งใจจริงแล้วค่อยยังชั่ว ดูๆอย่างนี้
กับเค้า เข้าใจนะ ดูเด็กที่เกิดมาสวมขวบ สี่ขวบ เค้าชวนคุณตา
คุณยายไปไหว้พระก่อนจึงนอน พอเห็นพระเดินผ่านหน้าบ้าน
เค้าไหว้เค้าเอง ไม่ต้องสอนเค้า นั่นนะคนนั้นมาจากคุณงาม
ความดี มาจากสวรรค์ พอมาแล้ว เอาหละระวังให้ดีนะ อายุ ๑๗
๑๘ ปีเป็นสาวเป็นหนุ่มนะ จะไปตอนนั้น เข้ามหาวิทยาลัย จะ
มีตรงนั้นนะ มันจะมีดเสียเวลาตรงนั้นอีกเวลาหนึ่ง ก็เลยไม่เข้า
วัด อาจารย์ไปเทศน์ไม่เห็นนักศึกษาซักคนเลย เห็นแต่อาจารย์
มาฟัง เมื่อไปหลงเพลิดเพลินก็เสียเวลาใช้มั๊ย เสียเวลาทำคุณ
งามความดี ขาดตอน ขาดวรรค ขาดตอน เกิดไปคบคนชั่วก็
ตกต่ำทันทีเลย นี่หละปัญหา

นี่ว่าไง ฟังออกมั๊ย ทำไมจึงว่าลงมาได้ แม่อาตมาลงมาเกิด
แล้ว อาตมารู้ดี อาตมาไปพบเขาอยู่บนสวรรค์ คุยกับเขาสนุก
เขาก็ว่าจะลงมา เขาก็ยังไม่หมดสมบัติเขา นี่ก็ไม่คุยคนเดียว คุย

กับหลายคน ก็ไปเที่ยวเล่น แต่เสียที่ไม่มีเงินซื้อเครื่องบินจัมโบ้
เท่านั้นแหละ เหมือนอาจารย์บางคนพาไป นั่งเข้าไปลิบนาที่เห็น
แล้ว ไม่มียังเห็น ถ้าจิตของเราถึงสวรรค์ เห็นเอง เหมือนเรา
เดินทางไป ถ้าเราไปจังหวัดนั้น ถ้าเราไปถึงเราจะเห็นเอง เรา
ต้องเดินทางไปถึง คือความเพียรนั่นเอง คือความดีของเรา
นั่นเอง พระพุทธเจ้าไม่ได้บอกไว้ ถ้าอาจารย์พูดอย่างนี้ อาตมา
จะสอนให้ โยมปฏิบัตินะ เมื่อโยมปฏิบัติได้ จิตของโยมถึง โยม
จะเห็นเอง อันนี้อาตมาไม่ค้านเลย เชื่อเลย เชื่อแน่นอนเลย เชื่อ
แน่นอน ถ้าว่าพาไปนี่ โหย ถ้าพาไปสอน ถูก ถ้าพาไปอย่างพา
ไปเป็นหมู่ โยมก็เลยเก่งกว่าพระ นั่งยังไม่ถึงนี้ลิบนาที่ เดียวก็
เห็นโน่น เดียวก็เห็นนี่ นี่พอฟังได้มัย เมืองสวรรค์มันยาวนานะ ไม่
ต้องพูด มันมีหลายคนที่อาตมาไปคุยกับเค้ามา เอาแค่นี้ก็พอได้

อันหลักความจริง จริงๆนั่นคือไม่ได้พระพุทธองค์ไม่ได้ตรัส
ไว้ว่า ฆราวาสเป็นพระอรหันต์อยู่เพื่อจะเทศน์อบรมคนต่อไป
เห็นแต่เป็นพระ ต้องบวช ถ้าไม่บวชอยู่ไม่ได้ ไม่ใช่วิสัยของ
ฆราวาส ผู้บริสุทธิ์นะ อาตมาก็จะพูดแค่นี้ให้ฟังก็ได้ แค่นี้เป็นพระ

อนาคามีนี้ก็ โดดแล้ว ไม่ต้องเป็นพระอรหันต์หรือ โดดหนี
แน่นอนแล้ว ไม่อยู่เป็นสมรवासแน่นอน เพราะเค้าเป็นชั้นนี้เดียว
มีอยู่ชั้นหนึ่ง อยู่ในฌานตลอดทั้งวันทั้งคืนจะไปยุ่งกับอะไร ไม่
มียุ่งแล้ว

อันนี้หละญาติโยมเป็นพระอรหันต์จะอยู่ไปได้ยังไง เพราะ
ไม่ใช่วิสัยของสมรवास ถ้ามาบวชมาได้สี่สิบปี สามสิบปี ไม่มี
ปัญหาอะไร พระพุทธเจ้ามีแน่นอนเรื่องอย่างนั้น แต่สมรवासนี้
จะได้เห็นมัย พระราชาบิดาพระพุทธเจ้า วันสุดท้ายสำเร็จมรรค
ผล พอจิตจะหลุดพ้น หลุดพ้นก็ออกกนิพพานเลย เป็นสมรवास
ไม่อยู่ไปอีกวันข้างหน้า สมรवासมันเป็นอย่างนี้ ได้ ดูนั่นนะ พระ
พาหิยะ หรือองค์ไหนก็ดี ปลงผม พอผมตกลงมา เห็นเส้นมัน
หงอก ปลงอนิจจังเลยบรรลุมรรค ก็ต้องบวช ปลงผมเสร็จก็ต้อง
บวชเป็นภิกษุก็อยู่ได้ต่อไป ท่านคิดว่าไม่เกินเจ็ดวัน ต้องบวช ถ้า
ไม่บวชแล้วนิพพาน ไม่ใช่วิสัยของสมรवास เพราะเป็นผู้บรรลु
ธรรมชั้นสูง

ถ้าพระโสดา สกิทาคา อาตมาไม่ว่า อยู่ได้สบาย ไม่มี
ปัญญา ถ้าถึงอนาคามี อาตมาว่าเค้าอยู่ในพรหมแล้ว พรหมคือ
อะไร อพรหมจริยา คนเดียวไซ้มัย โดดเดี่ยว ไม่มีคู่เรียงเคียง
หมอนไซ้มัย ไม่ยุงไซ้มัย แค่นี้ ยังไม่ถึงเป็นพระอรหันต์เลย แค
นั้นก็ออกไปแล้ว ออกไปไกลแล้ว ตีห่างแล้ว อันนั้นเป็นผู้บริสุทธิ
นี้แหม มันจะไปคลุกคลีอะไร คลุกคลีไม่ได้ ก็เหมือนครูบา
อาจารย์ท่านละปล่อยวาง ที่เราไปกราบไปไหว้เนี่ย อะไรท่านก็ไม่
เอาๆอยู่นั่นนะ เอาให้ท่านก็รับ ท่านก็ให้พร แต่ใจท่านไม่เอา
ท่านพอแล้ว ดูหลวงปู่แหวนนั่นนะ ขนให้เท่าไร จะมาได้
เท่าไร ไม่รู้เรื่องอะไร จับแล้วก็วาง จับแล้วก็วางปั๊บก็วาง ผู้
พอแล้ว

แต่โยมนี้พอรีเปล่าหละ เห็นมันหิววิตามินเอ็มอยู่ (หัวเราะ)
พอฟังออกมัย อาตมานี้รับรองอย่างนั้น ถ้าบริสุทธิ อยู่ไม่ได้ ต้อง
บวช ถ้าบวชนี้มาอยู่ได้สามสิบ สี่สิบปีแล้วแต่อายุท่านจะอยู่ แต่
บางองค์นี้ท่านไม่อยู่นะ ถ้าพูดถึงครั้งพุทธกาล ท่านสำเร็จแล้ว
ท่านก็จะไปนะ ท่านเบื่อหน่ายนะ ท่านไม่อยากอยู่เลย ไม่อยาก

สอนใครแล้ว เปื่อ เปิดเลย นิพพานเลย วันหนึ่งสองวันก็ไป
อยากไปแล้ว ก็ไปได้ทุกเวลา

นางภิกษุณีก็เหมือนกัน ที่แรกว่าคนก็ถามอาตมาว่านาง
ภิกษุณี ผู้หญิงนี้จะสำเร็จมรรคผลเป็นพระอรหันต์ได้มั๊ย โธ สมัย
ครั้งพุทธกาลมากมายเลยทีเดียว เข้านิพพาน ผู้หญิง ก็บรรลุได้
เหมือนกัน บางคนปรารถนาเป็นผู้ชาย อยากบวช อยากสะพาย
บาตร แบกกอลไปเที่ยวธุดงค์ ปรารถนาไม่รู้ก็ร้อยคนกับอาตมา
นะ ปรารถนาทำไม ปรารถนาเป็นผู้ชาย เป็นผู้หญิงก็บรรลุเต็ม
บ้านอยู่นี้ (หัวเราะ)

เปื่อหน่ายมีสองเปื่อหน่ายนะ เปื่อหน่ายเพราะความไม่
พอใจหนึ่ง เป็นโทสะนะ เป็นกิเลสนะ เปื่อหน่ายเพราะความรู้
แจ้งจึงจะถูก จะเข้าใจแจ่มแจ้งในรูปธรรม นามธรรม ต้องเปื่อ
หน่าย เปื่อหน่ายตา หู จมูก ลิ้น กายใจ ถ้าเปื่อหน่ายอย่างนี้
เปื่อหน่ายด้วยความเข้มข้นเบิกบานจึงจะถูก ถ้าเปื่อหน่าย
หงุดหงิดๆ โอ้ย เปื่อหน่ายมันจริงๆ เปื่อหน่ายผิดไม่ได้ เดี่ยวผูก
คอตายนะ ไม่ได้นะแบบนั้น อันนั้นเป็นโทสะ เป็นกิเลส จะเปื่อ

หน่ายอย่างนั้นมัย แบบยืมแถมแจ่มใสมัย สบายมัย ถ้าสบาย
ถูก ก็รีบดูเข้าไปให้มันแจ่มๆอีก ดูไม่ดูอะไร ดูชั้นนี้ห้านี้แหละ มัน
วางได้มัย ดูเข้าไป จะเบื่อก้อมัย

นี่ท่านสาริบุตรท่านบรรลु คิดว่าบรรลुถึงที่สุดแล้วท่านมา
กลับมาดูอีก เรียกว่าดูรูปกาย ดูร่างกาย เพราะเราไม่พ้นทุกข์ก็
เพราะเรื่องนี่เอง ก็มาดูสิ่งที่นี้ จะให้มันรู้แล้วมันจะพ้นทุกข์ จะ
วางชั้นนี้ห้านี้ได้ ก็มาดู แล้วมาดูทุกวันทุกคืนเรื่องของเรื่อง รู้อยู่
ตลอดว่ามันจะเป็นยังไง มาพูดถึงเบื่อก้อมัย ไม่ต้องพูดเลยเรื่อง
แบบนี้ อยากไปเดี๋ยวนี้แหละ ดูตนเองว่าเบื่อก้อมัยด้วย
สติปัญญาหรือความเข้มข้นเบิกบานมัย ถ้าความเข้มข้นเบิก
บานขึ้นมาพักหนึ่ง ดอกบัวชกจะแถม มันจะบาน จึงว่าเป็นผู้ตื่น
อยู่ เพราะตื่นอยู่แล้วเค้าเบื่อก้อมัย ไม่ใช่เบื่อบแบบหงุดหงิด ถ้าม
ตนเอง ผู้ถามมาถามตนเองว่าเบื่อบแบบไหน ถ้าเบื่อบแบบเข้มข้น
แบบจะพิจารณาดูไป มันถูกแล้ว คิดดูให้มันเบื่อก้อมัยจริง ๆ จนถึง
ที่สุดมัน ก็มาดูต่อ

เป็นหนี้เป็นสินกันนะรี ก็ไปทำกันเอาไว้ เป็นหนี้กันเอาไว้ แต่
ก่อนเราไปเอาของเขา มาชาตินี้เค้าก็เอาของเรา ก็เลยกังวล มา
จากที่ไหนหละ มันก็กังวลนะเป็นหนี้ พระพุทธเจ้าจึงว่าไม่ให้
เป็นหนี้ใคร มันจึงมีความสุข ธรรมดา ถ้าเป็นหนี้หละมันทุกข์ ไป
ไหนอะไรมันจะทุกข์ มันก็อยากได้ จึงไปเอาธมา มันก็จึงเป็น
หนี้ (หัวเราะ) มันก็หากิเลสนั้นแหละ ก็เลยหาเงินใช้ให้เขาไม่ทัน
ก็เลยกังวล เค้าจะมาเอา เป็นหนี้จึงเป็นทุกข์อย่างนี้ ทุกข์สุขของ
คุณสัตว์มันอย่างหนึ่ง สุขจากการมีทรัพย์ สองสุขแต่การจ่าย
ทรัพย์บริโภคไม่หมดไม่สิ้น สาม สุขเกิดจากการไม่เป็นหนี้เป็น
สินของใคร ข้อนี้แหละมันชัด คือเป็นหนี้สินแหละมันทุกข์ ถ้าไม่
เป็นหนี้มันสุข สุขจากการงานปราศจากโทษ ด้วยกาย ด้วย
วาจา และด้วยใจ ไม่มีโทษ สุข พระเค้าก็ทำอยู่ข้อสุดท้าย แต่
พระบางองค์ยังติดหนี้เค้าไซ้มัย มันจะมีบ้าง สร้างโบสถ์ สร้าง
วิหาร มีนะบางองค์ยังติดหนี้ ถ้าไม่เชื่ออาตมา ไปถามที่ร.พ.สงฆ์
เป็นโรคประสาทอยู่หลายองค์ พระนะ เป็นโรคประสาทเพราะ

สร้างศาลาไม่เสร็จ สร้างโบสถ์ไม่เสร็จ คุณพระก็จะไปแก้ไขมได้
ยังงี้ เจ้าของเป็นเองซะด้วย

ไปหล่อพระ แท้ที่จริงนี้ คนที่ไปหล่อพระพุทธรูปนี่นะ ถ้าเป็น
ผู้มีศีล จะหล่อพระพุทธรูปไม่ค่อยจะมีรูปมีด่างมีพล้อย จะสะอาด
ถ้าพระกล่าวถึงพระผู้มีศีลบริสุทธิ์ เป็นผู้ไปหล่อพระองค์
ประธาน หล่อมาแล้วจะไม่มี มันสมบูรณ์ไม่ค่อยมีรูป จะได้ไปฉาบ
หรือว่าพระมันบริสุทธิ์ สำคัญ บัดนี้ถ้าญาติโยมไปนั่งขาวห่มขาว
เหมือนอยากให้มีศีล ทำพราหมณ์ทำพิธีต่างๆ ก็อยากให้
มันศักดิ์สิทธิ์ ก็อยากไม่ให้มันรู้นั่นเอง อยากให้มันเรียบร้อย จึง
ได้พากันสวดชยันโตเป็นสิริมงคล เพื่อหล่อ เพื่อจะได้กราบไหว้
บูชา

จริงๆแล้วอาตมาไปดูแล้วว่าเวลาขัด เวลาปิดทองนี้ผู้หญิง
ทั้งนั้นเลย ผู้ชายไม่เห็นใครทำ โยมผู้หญิงเอาบุญไปกินหมด นี่!
การหล่อพระเพื่อการกราบไหว้บูชา อธิษฐานว่าสร้างเพื่อเป็น
สักการะบูชา จะปรารถนาเข้านิพพานก็ได้ แต่สิ่งที่มันให้จริงๆนะ
มันสวยงามนะ อานิสงส์ที่จะได้ หล่อพระพุทธรูป ทำให้มันสวยๆ

หน้อย พระพุทธรูปเจ้าสวยเลอเลิศ ไปทำพระพุทธรูปไม่สวย มันไม่น่ากราบนี่แหละ ระวังให้ดี ใครจะไปหล่อ พระพุทธรูปเจ้าสวยจริงๆ ก็ต้องทำให้สวย ให้น่ากราบไหว้ บัดนี้เกิดมาชาติหน้ามันมี อานิสงส์จะไปพบพระพุทธศาสนา เป็นที่ชักชวนคนให้กราบไหว้บูชา คนที่ยังไม่เลื่อมใส พอเค้าเห็นพระพุทธรูป เค้าก็ได้กราบไหว้เพราะเค้าได้เห็น ก็ตัวเรานี้เป็นคนงูเพราะมีสารูป พระพุทธรูปเจ้า สุดท้ายก็คือสวยงาม อานิสงส์นะ สวยงามเป็นหลานของพระสังกัจจายนะ ไม่ใช่ท้องใหญ่อย่างนั้นนะ สวยรองพระพุทธรูปเจ้าเลย ก็เพราะหล่อรูปของพระพุทธรูปก็สเปะ พระพุทธรูปเจ้าองค์ที่ผ่านมาก่อนพระพุทธรูปเจ้าของเรา ครึ่งไปเกิดในชาตินั้นท่านหล่อพระพุทธรูปให้กราบไหว้บูชา มาเกิดในภพ พระพุทธรูปเจ้าของเรา ท่านจึงสวยงามมาก อันนี้อานิสงส์ที่ให้นะนี้ พระพุทธรูปเจ้านะตรัส ไม่ใช่อาตมาพูดเฉยๆ เพราะท่านสวย พระสังกัจจายนะได้อธิษฐานท้องให้ใหญ่ คนก็ยังชอบอยู่นั่นแหละ ยังชอบอยู่ ไม่แล้วอยู่เพราะท่านสวย

นี้บัดนี้ ไปสวดอธิธรรม ไปร่วมสวดอธิธรรมแล้วจะอุทิศส่วน
บุญส่วนกุศลที่เราไปทำบุญแล้วไปฟังสวด เดียวนี้พระสวดให้คน
เป็นฟังนะ ไม่ได้สวดให้คนตายฟังนะ สวดให้พวกเราฟังอธิธรรม
เพราะเป็นยอดของธรรมะ เราก็เรียกเอาธรรมะชั้นสูงๆมาสวดใน
งานศพ เพื่อให้เป็นสิริมงคลแก่ศพ เพื่อให้คนได้ยินได้ฟัง จะได้
ฟังธรรมะสูงๆบ้างในงานนี้ นี่หลักมัน เมื่อคนฟังเฉยๆนี่นะ ยังไม่
เข้าใจในธรรม แต่เคารพธรรม ตายแล้วก็ยังจะได้ไปสวรรค์ นี่
อานิสงส์ ตายแล้วเวลานั้นยังบ่ได้กลับบ้านหละไปตายกับศพอีก
หละ ก็จะไปสวรรค์นั้น มันจิตสงบ จิตเคารพจริงๆ

เห็นมั้ย ค้างคาวนี้ ถ้าผู้ได้เรียนพระไตรปิฎก ค้างคาว ๕๐๐
ตัวอยู่ในถ้ำ พระสารีบุตรสวดกับหมู่ สวดไปแล้วเพลिनฟัง
อธิธรรม เท้าหลุดออกจากเพดานหิน ตกลงมาตายหมดเลย
ทั้งตัวเมียตัวผู้ตายไปเกิดเป็นเทพบุตรเทพธิดาหมดเกลี้ยงเลย
อยู่บนสวรรค์ อานิสงส์ฟังเฉยๆนะ เคารพเฉยๆ จนลืมนไป เท้านี้
หลุด เพราะเคลิบเคลิ้ม แหม น่ำสรรเสริญ เพราะจริงๆ น่ำเคารพ
จริงๆนะ จิตมันเลยเป็นกุศลไซ้มั้ย ตายแล้วเลยไปกับบุญ นี่มันดี

อย่างนี้แหละ ถ้าใครฟังไม่ออกก็ไปฟังด้วยความเคารพ พอบัดนี้ เวลาพระให้พร เราตั้งใจอุทิศที่เราไปทำบุญส่วนกุศลให้แก่ผู้ที่ ล่วงลับดับไป เชิดชูวิญญาณดวงนั้นเพื่อให้อบรมอนุโมทนา

บางวิญญาณยังรอดูศพอยู่นะ บางวิญญาณ ยังไม่ได้เกิด ภพอื่น รอดูอยู่ ยังไม่ไป เจ็ดวัน แต่บางศพนี่ไปแล้ว ไปเป็นเทพ แล้ว เทพบุตร เทพธิดาแล้ว แต่จะลงมาดูหรือไม่มาดูก็แล้วแต่ เค้า ถ้าเค้าอยากมาดูก็มาได้ หรือมาอยากดูแล้วมันใช้งานไม่ได้ แล้ว ไปแล้ว บางคนนี่พอออกจากร่างนี้ไปเลย จะไปสุขก็ไปเลย ไปทุกข์ก็ไปเลย ไม่สนใจแล้ว บ้านหลังนี้มันนอนไม่ได้แล้ว ฝันว่า มันตากแดดแล้ว ไม่เอาร่างแล้ว มันก็ไปแล้ว นี่ตัวนั้นไป แต่ทุกคนควรอุทิศส่วนกุศลพร้อมกันเวลาพระให้พร ส่งไปให้แก่ วิญญาณผู้ที่ตายอยู่ ตายอยู่นอนอยู่ในหีบ

บัดนี้หลักที่เราจะพิจารณา เราเอาคนที่นอนอยู่ในหีบ ยึด เป็นหลักปฏิบัติของเราว่านี่คนเราเกิดขึ้นมามันตายอย่างนี้ แหละ เราเขาได้อะไรไป เขามีเงินหลายพันล้านอยู่ในธนาคาร เอาไปมั่ว นี่ถามตนเองอย่างนั้นก็ไป เค้าเอาไปมั่ว เค้าเอาใครไป

บ้าง ไม่มีใครไป เค้าไปส่งถึงแค่เตานะ นั่งเก้าอี้ดูอยู่นั่นนะ เค้าก็
เลยปิดฉากละครเลยตอนเค้าจะเผา มันเล่นละครสุดฉากมันก็
ต้องปิดม่าน เราดูแล้วน้อมมาหาตนเอง เอ้ เราก็ต้องจะตาย
เหมือนกับเขา ทั้งของนั้น ก็มามองหน้ามองหลังนั้น รีบทำความ
ดีให้เรา เห็นบ่ เครื่องยืนยันนะเนี่ยเกิดแล้วต้องตาย เรามานึกอัน
นี้จึงจะเป็นประโยชน์ไปเผาศพ อย่าไปเช็ดน้ำตา พระพุทธเจ้า
ท่านไม่ให้เช็ดน้ำตา **นะ หิรุณณัง วา โสโก วา ยา วัณฺณยา ปะ**
ริทฺเวนะ การร้องไห้ก็ดี การเศร้าโศกก็ดี ไม่เป็นประโยชน์แก่
ผู้ตาย ภาษาไทยก็แปลอย่างนั้น มีอย่างเดียวคือทำบุญอุทิศไป
ให้เมื่อคนตายแล้ว มีแค่นั้น ให้ได้แค่นั้น ของที่จะให้ เราอุทิศ
ความดีได้แค่นั้น เอ มันอดไม่ได้ มันรักกันก็ต้องให้เนาะ ถ้าจะไป
หารักไปหาตัณหาอีกนั่นแหละ มันเรื่องธรรมดา

ท่านสอนให้**กุสลา ธัมมา อกุสลา ธัมมา อัพยากะตา**
ธัมมา นี่ ธรรมที่เป็นกุศล ธรรมที่เป็นบุญ **อกุสลา ธัมมา** ธรรม
ที่เป็นบาป ท่านสอนบุญสอนบาปด้วยนี้ พระนั่นท่านสอน ท่าน
สอนบุญสอนบาป จะเป็นกลางๆ **อัพยากะตา ธัมมา** ทำไปซี

อย่าทำบาปจะไปกับบาปนะ ทำบุญจะได้ไปกับบุญนะ ต้องพูด
ง่ายๆกันข้อต้น สุดท้ายท่านก็เลยว่า **อนิจจา วาตะ สังขารา**
พระท่านว่า สังขารไม่เที่ยงนะโยมนะ มันเป็นอย่างนี้แหละ มันก็
นอนอยู่ในหีบนี้แหละ

ท่านก็ไม่แปลอะไรมาก ท่านก็เลยตรงไปฟังก็ไม่ว่าเรื่องเลย
ตรงอ้อๆไปอย่างนั้น พระพุทธเจ้าถ้ามีชีวิตอยู่ อาตมาว่าดำ
เหล็กแน่เพราะไปร้องเพลง ตรงอ้อๆอ้อๆอย่างนี้ไม่ได้ ใช้เสียง
ยาวๆอย่างนั้นไม่ได้ มันบาป มันผิดอักขระของภาษามคธ แต่ว่า
พระก็ทำ เพราะโยมนั้นแหละชอบ โยมนีพาให้พระตกนรก ระวัง
ให้ดี (หัวเราะ) ท่องๆให้ดีหน่อย

นี่แหละเราไปฟังอันนั้น **อุปปาทวะยะธัมมิโน** มีความ
เกิดขึ้นแล้ว **นิรุชฌันติ** คำสอนอย่างนี้ คนนี้เกิดขึ้นมาแล้วต้อง
ตายนะ ถ้าพูดอย่างง่ายๆ **เตสัง รูปะ สโม สุขो** การเข้าไปสงบ
ระงับแห่งสังขารเป็นสุขนะ สังขารถ้าเราไปสงบได้ เราก็นิพพาน
แล้วเนี่ย ไม่มาเกิดเป็นรูปอย่างนี้แล้ว สุข เตสัง รูปะ สโม สุขो
ความเข้าไปสงบแห่งสังขารเป็นสุขนะโยมนะ นี่ ท่านบอกอย่างนี้

โยมก็ฟังแต่ภาษาอินตะระเดีย เลยไม่รู้เรื่องอะไร เลยแปลให้ฟัง
ก็ภาษาพระพุทธรเจ้า แต่ฟังไม่ได้ ต้องมาแปลกันใหม่

เห็นมัยท่านว่า **เหตุปัจจัยโย** ธรรมเป็นปัจจัยเกิดจากเหตุ
อารมณ์มะณะปัจจัยโย เป็นอารมณ์อยู่ในใจเป็นปัจจัย **อะธิปะ**
ติปัจจัยโย เป็นใหญ่ในการที่เค้าจะยึดในปัจจัยนั้นๆ **อนันตะ**
ระปัจจัยโย ไม่มีประมาณแล้ว เล่นอารมณ์มานี้ไม่รู้กี่ชาติแล้ว
ธรรมนี้เป็นธรรมสमानสังวาสกัน **อุปะนิสสะยะปัจจัยโย** เป็น
อุปนิสัย เป็นปัจจัย ที่ไปหา **กัมมะปัจจัยโย** เป็นกรรม
มัคคะปัจจัยโย เป็นหนทางเดินของจิตที่จะเสวยอารมณ์นี้เป็น
ปัจจัย โอ้ย ไม่พูดกันมาก มันยาว มันเป็นอภิธรรม โยมก็ฟังให้
มันเข้าใจ

บางคนอาจจะได้เรียนอยู่นี้ เรียนแต่แผนที่เฉยๆ ไม่ภาวนา
เลยไม่รู้รส มีแต่ทำอาหารเฉยๆ ไม่กิน เลยหิวอยู่ ต้องเรียนแล้ว
ต้องปฏิบัติ พอฟังออกมัย เอออันนี้แหละ พอฟังอันนี้แล้ว อ้อ ได้
ฟังธรรมแล้ววैया นี่ก็มีบุญแล้วเรา ได้ฟังธรรม ได้อุทิศความดี
ของเราให้แก่ผู้ตาย ข้าพเจ้าได้มาฟังธรรม ข้าพเจ้าระลึกถึง

ความดีนี้ เป็นบุญคือความสุขที่ข้าพเจ้าได้ทำแล้ว ขออุทิศ
ส่วนกุศลให้จิตวิญญาณจงรับเอาความสุขนี้ ถ้ามีสุขก็ขอให้สุข
ยิ่งๆขึ้นไปเทอญ แค่นี้ก็พอแล้ว เวลาพระให้พร ให้กันตรงนั้นเลย
อันนี้ไปเราก็ก็นั่งเฉยๆ เจ้าของก็ไปฟังเฉยๆอยู่เวลาพระให้พร
เค้าก็ไม่ได้อะไร ไม่ได้ให้เขา เราไม่ได้ให้เขา ไม่ส่งให้เขา บางคน
ไปพูดเอาใส่บั้งไฟจุดขึ้นฟ้าขึ้นจรวดโน่น จะได้ขึ้นสวรรค์ อันนั้น
ทั้งโง่ทั้งเงา อาจารย์พาหลงไปทั่วโลก (หัวเราะ) มันจะไปได้ไง
มันอยู่ที่จิตวิญญาณ (เทปจบ)

ที่มา: <https://youtu.be/IQkM2VDftfs>